

Forslag

Lov om ændring af lov om visse betalingsmidler

(Betalingsmodtager skal betale et årligt abonnement til indløser for at modtage et betalingsmiddel med chip.)

§ 1

I lov om visse betalingsmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 1501 af 20. december 2004, foretages følgende ændringer:

1. § 14 affattes således:

»§ 14. Indløseres omkostninger ved drift af et betalingssystem kan pålægges betalingsmodtager, jf. dog § 14, stk. 4. Indløseres omkostninger fastsættes efter § 15, jf. dog § 14, stk. 2 og 3.

Stk. 2. I tilfælde hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsmiddel med chip omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, samtidig med at brugeren anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation, kan indløser til dækning af omkostninger til driften af betalingssystemet alene pålægge betalingsmodtager at betale et årligt abonnement.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvorledes det årlige abonnement i stk. 2, skal fastsættes.

Stk. 4. Der kan ikke pålægges betalingsmodtager betaling, når brugen af betalingsmidlet sker i den fysiske handel, og der anvendes et betalingsmiddel uden chip.

Stk. 5. Opkræver udsteder gebyr fra bruger for brugerens anvendelse af et betalingsmiddel, skal gebyret fastsættes uafhængigt af betalingsmodtagers forhold.

Stk. 6. Betalingsmodtager kan ikke hos bruger opkræve gebyr for en betalingstransaktion, når bruger betaler med et betalingsmiddel.

Stk. 7. I tilfælde, hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsmiddel med chip, jf. § 14, stk. 2, kan udsteder, indløser og betalingsmodtager indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsmiddel, der ikke er omfattet af abonnementsordningen, jf. § 14, stk. 2.

Stk. 8. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for hvilke særlige ordninger, der vil kunne indgås aftale om i henhold til § 14, stk. 7.

2. I § 17, stk. 2, ændres »§ 14, stk. 1-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

§ 2

I lov nr. 459 af 10. juni 2003 om ændring af lov om visse betalingsmidler foretages følgende ændringer:

1. § 2 ophæves.

§ 3

Loven træder i kraft den 20. maj 2005.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrund for og formål med lovforslaget

Lovforslaget fremsættes for, at Dankortet også i fremtiden kan fungere som et sikkert, billigt og effektivt betalingsmiddel. Lovforslaget skal endvidere ses i lyset af den høje grad af overvæltning af dankortgebyret på 0,50 kr. på forbrugerne og det faldende antal dankorttransaktioner i starten af 2005.

Det er formålet med lovændringen at fastslå, at indløser (primært pengeinstitutter) har ret til at kræve betaling fra betalingsmodtagere (forretningerne) til dækning af omkostningerne ved driften af et betalingssystem. Indløseres ret til at kræve betaling er dog begrænset, når brugen af betalingsmidlet sker i den fysiske handel, og betalingsmidlet er forsynet med en chip, jf. den foreslåede § 14, stk. 2. Indløser kan endvidere ikke kræve betaling, når brugen af betalingsmidlet sker i den fysiske handel, og der anvendes et betalingsmiddel uden chip, jf. den foreslåede § 14, stk. 4.

Det foreslås at forbyde forretningerne at opkræve gebyrer direkte af de kunder, der betaler med et betalingsmiddel.

Ved ændringen af betalingsmiddeloven i juni 2003 fik pengeinstitutterne ret til fra den 1. januar 2005 at opkræve et gebyr af forretningerne på op til 0,50 kr. pr. transaktion i den fysiske handel, når kunder betalte med et betalingsmiddel med chip. Pengeinstitutterne forsynede i løbet af 2004 samtlige 3,3 mio. Dankort med chip. Herefter har pengeinstitutterne fra den 1. januar 2005 opkrævet gebyr af dankorttransaktioner. Pengeinstitutterne har dog ikke kunnet opkræve gebyr af den enkelte forretning for deførste 5.000 dankorttransaktioner om året, medmindre forretningen er en del af en kapitalkæde.

Forretningerne har siden 1999 haft adgang til efter betalingsmiddeloven at opkræve gebyr af de brugere, der betaler med et betalingsmiddel, som defineret i § 1, stk. 2, i loven. Gebyrets størrelse må dog ikke overstige størrelsen på det gebyr, som forretningerne betaler til pengeinstitutterne. Da pengeinstitutterne samtidig har haft forbud mod at opkræve gebyr af forretningerne for brugernes transaktioner med Dankort i den fysiske handel, har forretningerne i praksis indtil 2005 kun kunnet opkræve gebyr for transaktioner med de internationale betalingsbetalingsmidler og i den ikke-fysiske handel for transaktioner med alle betalingsmidler. Fra den 1. januar 2005 har forretningerne derimod som nævnt kunnet opkræve 0,50 kr. for brugen af Dankort i den fysiske handel.

Det forudsættes, at ministeren vil gøre brug af sin ret i betalingsmiddelovens § 1, stk. 7 og fastsætte nærmere regler, der undtager internationale udstedte betalingsmidler fra § 14.

2. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at det fra den 20. maj 2005 eksplicit bliver tilladt indløser af betalingsmidler at pålægge betalingsmodtager (forretningerne) at betale til driften af et betalingssystem, jf. den foreslåede § 14, stk. 1. Indløseres omkostninger skal fastsættes efter lovens § 15, dvs., at indløser ved fastsættelse af gebyr mv. over for betalingsmodtager ikke må benytte urimelige priser og avancer. Dette er en kodificering af gældende ret.

Forholdet mellem indløser og betalingsmodtager

Hvor brugen af betalingsmidler med chip foregår i den fysiske handel, foreslås det i lyset af de fordele, indirekte som direkte, forretningerne har af Dankortet, at forretningerne skal betale til driften af infrastrukturen bag Dankortet gennem et årligt abonnement. Abonnementet indbetales til pengeinstitutterne, der står for driften af dankortinfrastrukturen.

Økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for beregningen af det årlige abonnement. De nærmere vilkår for abonnementsordningen i øvrigt forudsættes at blive fastsat senere af indløser.

Udsteder, indløser og betalingsmodtager kan derudover indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsmiddel, der ikke er omfattet af abonnementsordningen, jf. § 14, stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for hvilke særlige ordninger, der vil kunne indgås aftale om.

Økonomi- og erhvervsministeren kan efter betalingsmiddelovens § 1, stk. 7, bestemme at § 14 ikke finder anvendelse på dansk og udenlandsk udstedte internationale betalingsmidler.

Forholdet mellem betalingsmodtager og bruger

Det foreslås at forbyde forretninger – såvel i den fysiske som ikke fysiske handel - at opkræve gebyrer direkte af de kunder, der betaler med et dansk udstedt betalingsmiddel. Det forudsættes, at økonomi- og erhvervsministeren alene undtager udenlandsk udstedte betalingsmidler fra denne bestemmelse, jf. § 1, stk. 7.

I det omfang forretningerne betaler abonnement eller anden form for gebyr til pengeinstitutterne, vil konsekvensen af forbudet mod overvæltning være, at gebyromkostningerne til betalingsmidler finansieres på linie med forretningernes øvrige driftsomkostninger.

Hensynet til ligebehandling gør, at forbudet mod overvæltning som nævnt også udstrækkes til at gælde for dansk udstedte internationale betalingskort, og betalingsmidler, der benyttes til ikke-fysisk handel.

En bestemmelse om forbud mod overvæltning vil svare til den praksis, der har udviklet sig i flere andre europæiske lande. I f.eks. Sverige er det op til pengeinstituttet og forretningen at aftale, hvorvidt gebyret må overvælttes på forbrugeren. Det er ofte en del af aftalebetingelserne fra pengeinstitutternes side, at forretningerne ikke har lov til at overvælte gebyret direkte på forbrugeren (No-Discrimination-Rule eller NDR).

Forholdet mellem indløser

Pengeinstitutterne kan aftale en ny intern fordelingsnøgle efter ikke-diskriminerende kriterier, som svarer til fordelingen mellem pengeinstitutterne i Dankortaftalen fra 2003. Penge-

institutterne vil i den forbindelse - af hensyn til de små pengeinstitutter - have mulighed for at centralisere indløsningen.

Det forventes endelig, at Dankortaftalen fra 2003 med de ændringer, der følger af Dankortaftalen fra 2005 samt nærværende lovforslag, videreføres uændret. Der tages dog forbehold for nye EU-forhold på området.

3. Ændringerne efter 2009

Den lovændring, der blev vedtaget af Folketinget i juni 2003, og som pr. 1. januar 2005 gav pengeinstitutter ret til at opkræve et gebyr på maksimalt 0,50 kr. pr. transaktion af betalingsmodtager, når bruger betaler med et betalingsmiddel, der er forsynet med chip, gælder ifølge lovændringen frem til den 31. december 2009. Herefter ændres § 14, så pengeinstitutterne kan opkræve et omkostningsbestemt gebyr af betalingsmodtager, der som udgangspunkt kan dække op til halvdelen af omkostningerne af et betalingssystem. Gebyret skal efter de gældende regler fortsat være et fast beløb i krone og øre, men der vil ikke længere være et fast loft over gebyret.

Lovforslaget indebærer, at abonnementsbetalingen fortsætter efter den 1. januar 2010, men at beregningen af det årlige abonnement herefter skal beregnes ud fra omkostningerne ved driften af et betalingssystem, jf. i øvrigt de specifikke bemærkninger til lovforslagets § 2. Forslaget medfører, at den gældende ændring af § 14, der skal træde i kraft den 1. januar 2010, kan ophæves.

Det foreslås, at forbudet mod, at betalingsmodtager opkræver gebyr af bruger af et betalingsmiddel, også gælder efter den 1. januar 2010.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indebærer ikke nogen økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Omlægningen til abonnementsbetaling vil give pengeinstitutterne en gebyrindtægt på 125 mio. kr. i 2005. Det var forventet, at opkrævningen af gebyret på 0,50 kr. ville give pengeinstitutterne en indtægt på mellem ca. 190 og 200 mio. kr. i 2005. Omlægningen vil således betyde, at pengeinstitutterne skal dække mellem ca. 65 - 75 mio. kr. mere om året end ved den gældende ordning. Derved dækker pengeinstitutterne hovedparten af omkostningerne i dankortsystemet.

Lovændringen medfører, at forretninger og andre modtagere af Dankort vil få en udgift på 125 mio. kr., som de ikke vil kunne dække ind ved at opkræve gebyr direkte af kunderne, der betaler med et betalingsmiddel. Såfremt hele gebyret skal dækkes ind via priserne, vil det betyde en prisstigning på ca. en halv promille.

Lovforslaget er sendt i virksomhedspanel med henblik på en vurdering af de administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget skønnes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter. I forhold til gældende ret er forslaget til ændringen af lovens § 14, stk. 6, mindre indgribende.

Der tages forbehold for, at nye EU-forhold på området vil kunne medføre behov for ændring af betalingsmiddeloven.

8. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for det offentlige	Ingen.	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forretningerne sparer umiddelbart gebyrer på ca. 65 til 75 mio. kr. Til gengæld kan forretningerne ikke opkræve gebyr af forbrugerne til dækning af disse omkostninger. Forretningerne skal derfor i alt finansiere 125 mio. kr.	Pengeinstitutterne får en mindre indtægt til dækning af omkostningerne ved dankortsystemet på ca. 65 til 75 mio. kr. i forhold til de ca. 190 til 200 mio. kr., der tidligere var forudsat.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Resultat af virksomhedspanel afventes.	Resultat af virksomhedspanel afventes.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter. Der tages forbehold for, at nye EU-forhold på området vil kunne medføre ændring af betalingsmiddeloven.	

9. Høring

I forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget vil følgende myndigheder og organisationer mv. blive hørt:

Advokatrådet (Advokatsamfundet), Amdrårdsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, CO-Industri, COOP Danmark (FDB), Den Europæiske Centralbank, Dankort A/S, Danmarks Nationalbank, Dansk Annoncørforening, Dansk Arbejdsgiverforening, DDK - Dansk Detail Kreditråd, Dansk Handel og Service, Dansk Industri, Dansk IT, Dansk Markedsføringsforbund, Dansk Postordreforening, Dansk Taxaråd, Danske Andelsselskaber, Danske Biludlejere, Danske Finansieringsselskabers Forening, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Dommerforening, Det Kriminalpræventive Råd, Finansforbundet, Finansministeriet, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finanstilsynet, Forbru-

gerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen for Dansk Internethandel, Forsikring og Pension, HK Danmark, HORESTA, HTS - Handel, Transport og Serviceerhvervene, Håndværksrådet, IT-Brancheforeningen, Justitsministeriet, Kommunernes Landsforening, Konkurrencerådet, Landsorganisationen i Danmark, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Miljøministeriet, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, Nærbutikkernes Landsforening, Oliebranchens Fællesrepræsentation, PBS, Realkreditrådet, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Skatteministeriet, Specialarbejderforbundet i Danmark, og Trafikministeriet.

Erhvervsudvalget vil under udvalgsbehandlingen modtage høringssvar og høringsnotat.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Stk. 1

Det foreslås, at § 14 eksplicit giver indløser en generel ret til at pålægge betalingsmodtager at betale til driften af et betalingssystem inden for rammerne af lovens § 15. Bestemmelsen fastslår således udgangspunktet i gældende ret. Fra dette udgangspunkt gælder dog nogle undtagelser, jf. bemærkningerne til § 14, stk. 2 og 4.

Stk. 2

Bestemmelsen vedrører transaktioner i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsmiddel forsynet med chip. Det foreslås, at indløser alene kan pålægge betalingsmodtager at betale til driften af infrastrukturen gennem et årligt abonnement. Abonnementet skal indbetales til den indløser, der står for driften af infrastrukturen, fx de pengeinstitutter, der står for driften af dankortinfrastrukturen. Abonnementet er knyttet til de indløsningsaftaler, der indgås om at modtage betalingsmidler, der er forsynet med chip. Abonnementet forudsætter mindst én transaktion i forretningen for at blive udløst. Betalingsmodtager er defineret i betalingsmiddellovens § 3, stk. 4, som den, hos hvem bruger kan anvende betalingsmidlet til at erhverve varer eller tjenesteydelser, foranledige overførsel af beløb eller foretage andre betalingstransaktioner, dvs. den enkelte virksomhed, der tager mod et betalingsmiddel, som defineret i § 1, stk. 2.

Det er ikke hensigten med forslaget at ændre den gældende sondring mellem fysisk handel og ikke-fysisk handel.

Stk. 3

Det foreslås, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse om, hvorledes det årlige abonnement generelt skal beregnes.

De nærmere vilkår for abonnementsordningen i øvrigt vil blive fastsat mellem indløser og betalingsmodtager ved en privatretlig aftale.

Størrelsen på abonnementsbetalingen reguleres årligt efter udviklingen i det samlede antal transaktioner. I alt vil abonnementsindtægterne i 2005 udgøre 125 mio. kr. på årsbasis. Abonnementsbetalingen for 2005 vil blive udformet således, at den vil få økonomisk virkning fra den 1. marts 2005, hvor pengeinstitutterne ophørte med at opkræve 0,50 kr. af forretningerne. For 2005 vil abonnementet således blive fastsat svarende til 10/12 af 125 mio. kr.

Abonnementet vil blive fastsat, således at der tages særligt hensyn til de mindre forretninger med under 5.000 transaktioner om året. Disse skal kun betale et årligt abonnement på ca.

500 kr. i 2005. For de mellemstore og store forretninger vil abonnementet blive fastsat i intervaller på baggrund af antallet af dankorttransaktioner. Udgangspunktet for 2005 er, at mellemstore forretningssteder med mellem 5.000 og 20.000 transaktioner om året skal betale et årligt abonnement på ca. 2.700 kr. i 2005, mens de større forretningssteder med over 20.000 transaktioner om året skal betale et årligt abonnement på ca. 10.000 kr. i 2005.

De præcise abonnementsbetalinger vil blive fastsat, når det nøjagtige antal forretninger og deres fordeling på antal transaktioner kendes ultimo 2005. Det forventes, at abonnementsbetalingen justeres proportionalt, så forretningernes samlede betaling bliver 125 mio. kr. på årsbasis i 2005.

Det forudsættes, at abonnementet reguleres hvert år frem til udgangen af 2009, således at den samlede abonnementsbetaling reguleres forholdsmæssigt som udviklingen i antallet af transaktioner.

De foreslåede intervaller for abonnementer er bestemt ud fra antallet af forretninger i hvert interval samt ud fra det forhold, at marginalomkostningerne ved driften af betalingskortsystemer er begrænsede for større forretninger med mange transaktioner.

Det fremgår af den justerede aftale om Dankortet af 25. februar 2005, at forretningernes abonnementsbetaling til dankortsystemet fra den 1. januar 2010 skal fastsættes i overensstemmelse med principperne i den gældende betalingsmiddellov, som forudsat i Dankortaf-talen fra 2003. Det betyder, at det vil være den almindeligeregulering i den gældende § 15, der finder anvendelse, hvorefter der ikke må anvendes urimelige priser og avancer ved fastsættelse af gebyr mv. i forbindelse med transaktioner med betalingsmidler. Efter bestemmelsen forstås urimelige priser og avancer som priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence.

Dette betyder, at den årlige abonnementsbetaling efter den 1. januar 2010 reguleres efter omkostningerne ved driften af betalingssystemet. Pengeinstitutternes omkostninger til abonnementsordningen kan indregnes i omkostningerne. Det følger af bemærkningerne til L221 forslag til lov om ændring af lov om visse betalingsmidler af den 30. april 2003, at hvis abonnementsbetalingen fra betalingsmodtager dækker op til halvdelen af omkostningerne til driften af et betalingssystem, anses dette ikke for urimeligt efter § 15.

Det forudsættes, at økonomi- og erhvervsministeren fortsat benytter muligheden for at undtage danske og udenlandske internationale betalingsmidler, jf. § 1, stk. 7, således at gebyrerne for disse betalingsmidler fastsættes i overensstemmelse med bemærkningerne til lovændringen fra 2003. jf. bekendtgørelse nr. 1513 af 21. december 2004 om anvendelse af betalingsmiddelovens § 14 på internationale betalingsmidler.

Stk. 4

Stk. 4 er en videreførelse af forbudet mod at opkræve betaling for betalingsmidler uden chip, jf. den gældende stk. 3

Stk. 5

Stk. 5 er en videreførelse af gældende stk. 5.

Stk. 6

Det foreslås, at det forbydes betalingsmodtager at opkræve gebyr af bruger for en betalingstransaktion, der gennemføres med et betalingsmiddel. Forbudet skal gælde for brugen af alle de betalingsmidler, der er omfattet af loven. Dvs., at forbudet gælder både for trans-

aktioner i den fysiske som ikke-fysiske handel, ligesom forbudet også gælder for betaling med dansk udstedte internationale betalingsmidler.

Økonomi- og erhvervsministeren har mulighed for efter § 1, stk. 7, at undtage internationale betalingsmidler fra forbudet mod at betalingsmodtager opkræver gebyr af bruger. Det forventes, at økonomi- og erhvervsministeren alene giver dispensation til gebyropkrævning for brugen af udenlandsk udstedte internationale betalingsmidler. Derimod vil dansk udstedte internationale betalingsmidler være omfattet af forbudet mod gebyropkrævning.

I det omfang betalingsmodtager betaler abonnement eller anden form for gebyr til indløser, vil konsekvensen af forbudet være, at gebyromkostningerne indgår i butikkernes omkostninger på linie med øvrige omkostninger, jf. også de generelle bemærkninger.

Den gældende bestemmelse i § 14, stk. 7, forbyder betalingsmodtager at forskelsbehandle mellembetalingsmidler, for så vidt angår opkrævning af gebyr for betalingstransaktionen hos bruger, der betaler med et betalingsmiddel.

Da betalingsmodtager ikke længere kan opkræve gebyr af bruger, når denne betaler med et betalingsmiddel, ophæves bestemmelsen. Ophævelsen af denne bestemmelse indebærer også, at økonomi- og erhvervsministerens adgang til at udstede en bekendtgørelse efter § 14, stk. 7, 3. pkt. bortfalder.

Den gældende bestemmelse i § 14, stk. 8, kræver, at såfremt betalingsmodtager opkræver gebyr af bruger, skal betalingsmodtager forud for handlen på tydelig måde oplyse brugeren om, at der opkræves gebyr.

Da betalingsmodtager ikke længere kan opkræve gebyr af bruger, når denne betaler med et betalingsmiddel, ophæves bestemmelsen.

Stk. 7.

Det foreslås, at i tilfælde, hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsmiddel med chip kan udsteder, indløser og betalingsmodtager indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsmiddel, der ikke er omfattet af abonnementsordningen.

Det er en betingelse for at opkræve særskilt betaling, at aftalen mellem udsteder, indløser og betalingsmodtager indgås på frivillig basis. Udsteder og indløser kan ikke afvise at udbyde eksisterende ydelser med henvisning til, at der er tale om en særlig ordning, som betalingsmodtager vil skulle betale for. Dette indebærer ikke, at pengeinstitutterne pålægges yderligere forpligtelser i forhold til Dankortet, end de der fulgte af Dankortaftalen fra 2003.

Ved fastsættelse af betalingen for en særlig ordning, må der ikke anvendes urimelige priser og avancer jf. den gældende lovs § 15.

Uanset ovenstående påhviler det ifølge § 4 udsteder og indløser at sikre, at betalingssystemet er sikkert og velfungerende. Tilpasninger, som er nødvendige med henblik på løbende at sikre dette, kan ikke kræves betalt særskilt.

Stk. 8.

Det foreslås, at i tilfælde hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsmiddel med chip, jf. stk. 2, gives økonomi- og erhvervsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler for udsteders, indløseres og betalingsmodtagers ad-

gang til at indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsmiddel.

Til nr. 2

Det foreslås, at henvisningen til § 14, stk. 6, udgår. Efter den foreslåede ændring af § 14, stk. 6, vil der ikke længere være forhold hos betalingsmodtageren, som skal beskyttes.

Til § 2

Til nr. 1

Folketinget vedtog den 10. juni 2003 ændringer af § 14 i lov om visse betalingsmidler til ikrafttræden i 2 tempi. Pengeinstitutterne fik fra den 1. januar 2005 og frem til den 31. december 2009 lov til at opkræve et gebyr af betalingsmodtager på maksimalt 0,50 kr. pr. transaktion foretaget med et betalingsmiddel med chip i den fysiske handel. Fra 1. januar 2010 skulle § 14 ændres, så der ikke i loven var fastsat et fast loft over gebyret. Pengeinstitutterne kunne fra 1. januar 2010 opkræve et omkostningsbestemt gebyr af betalingsmodtager, der som udgangspunkt kunne dække op til halvdelen af omkostningerne af et betalingsystem.

Beregningen af abonnementet foreslås reguleret i den bekendtgørelse, som ministeren skal udstede efter § 14, stk. 3. Det forudsættes, at abonnementsbetalingen efter den 1. januar 2010 fastsættes efter bestemmelserne i § 15. Dette betyder, at den allerede vedtagne § 14, der skal træde i kraft den 1. januar 2010, kan ophæves.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 20. maj 2005.

Til § 4

Den geografiske afgrænsningen af ændringsloven er den samme om anvendes i hovedloven.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 14. Indløser kan til dækning af omkostninger til driften af betalingssystemet pålægge betalingsmodtager et gebyr på 0,50 kr. pr. betalingstransaktion i den fysiske handel, hvis betalingstransaktionen sker ved fysisk anvendelse af et betalingsmiddel forsynet med chip omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, samtidig med at brugeren anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation, jf. dog stk. 2 og 4.

Stk. 2. Indløser kan til dækning af omkostninger til driften af betalingssystemet pålægge betalingsmodtager et gebyr på 0,75 kr. pr. betalingstransaktion i den fysiske handel, hvis betalingstransaktionen sker ved fysisk anvendelse af et betalingsmiddel, der er

- 1) forsynet med chip,
- 2) udstedt til personer under 18 år,
- 3) undergivet saldokontrol, og
- 4) omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, samtidig med at brugeren anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation, jf. dog stk. 4.

Lovforslaget

§ 1

I lov om visse betalingsmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 1501 af 20. december 2004, foretages følgende ændringer:

§ 14. Indløseres omkostninger ved drift af et betalingssystem kan pålægges betalingsmodtager, jf. dog § 14, stk. 4. Indløseres omkostninger fastsættes efter § 15, jf. dog § 14, stk. 2 og 3.

Stk. 2. I tilfælde hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsmiddel med chip omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, samtidig med at brugeren anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation, kan indløser til dækning af omkostninger til driften af betalingssystemet alene pålægge betalingsmodtager at betale et årligt abonnement.

Stk. 3. Der kan ikke pålægges betalingsmodtager gebyr for betalingstransaktioner i fysisk handel, hvor der betales med et betalingsmiddel, der alene er magnetstribebaseret og ikke forsynet med chip., og som er omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, samtidig med at brugeren anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation

Stk. 4. Uanset stk. 1 og 2 kan der inden for et kalenderår ikke pålægges gebyr for de første 5000 betalingstransaktioner, der afvikles med et dankort, der er forsynet med chip. Indløser kan dog foreløbigt opkræve gebyr for de transaktioner, der er nævnt i 1. pkt., såfremt det for meget opkrævede gebyr efterfølgende tilbagebetales. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at 1. pkt. ikke finder anvendelse, f. eks. hvis betalingsmodtager er en kapitalkæde.

Stk. 5. Opkræver udsteder gebyr fra bruger for brugerens anvendelse af et betalingsmiddel, skal gebyret fastsættes uafhængigt af betalingsmodtagers forhold.

Stk. 6. Betalingsmodtager kan opkræve gebyr for betalingstransaktionen hos bruger, når bruger betaler med et betalingsmiddel. Gebyrets størrelse må ikke overstige betalingsmodtagers gebyr for betalingstransaktionen til udsteder og indløser. Uanset at betalingsmodtager ikke skal betale gebyr for de første 5000 betalingstransaktioner, jf. stk. 4, kan bruger dog opkræves gebyr herfor.

Stk. 7. Betalingsmodtager må ikke opkræve højere gebyr hos bruger for afviklingen af betalingstransaktionen med et betalingsmiddel end for afviklingen af betalingstransaktioner med andre betalingsmidler. Undlader betalingsmodtager at opkræve gebyr, jf.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvorledes det årlige abonnement i stk. 2, skal fastsættes.

Stk. 4. Der kan ikke pålægges betalingsmodtager betaling, når brugen af betalingsmidlet sker i den fysiske handel, og der anvendes et betalingsmiddel uden chip.

Stk. 5. Opkræver udsteder gebyr fra bruger for brugerens anvendelse af et betalingsmiddel, skal gebyret fastsættes uafhængigt af betalingsmodtagers forhold.

Stk. 6. Betalingsmodtager kan ikke hos bruger opkræve gebyr for en betalingstransaktion, når bruger betaler med et betalingsmiddel.

Stk. 7. I tilfælde, hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsmiddel med chip, jf. § 14, stk. 2, kan udsteder, indløser og betalingsmodtager indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betale-

stk. 1 og 2, hos bruger for afviklingen af en betalingstransaktion med et betalingsmiddel, skal betalingsmodtager ligeledes undlade at opkræve sådanne gebyrer hos bruger for afviklingen af en betalingstransaktion med andre betalingsmidler. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at bestemmelserne i 1. og 2. pkt. kun skal gælde nærmere bestemte betalingskort.

Stk. 8. Opkræver betalingsmodtager gebyr hos brugeren for anvendelse af et betalingsmiddel, skal betalingsmodtager forud for aftalens indgåelse på tydelig måde oplyse bruger om, hvilke gebyrer der opkræves.

§ 17. stk. 2. § 9, stk. 3, § 12, stk. 3 og 4, og § 14, stk. 1-6 kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for betalingsmodtager.

§ 2

§ 14. Indløser kan til dækning af omkostninger til driften af betalingssystemet pålægge betalingsmodtager et gebyr fastsat i kroner og øre pr. betalingstransaktion i den fysiske handel, hvis betalingstransaktionen sker ved fysisk anvendelse af et betalingsmiddel forsynet med chip omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, samtidig med at brugeren anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation, jf. dog stk. 5.

Stk. 2. Der kan ikke pålægges betalingsmodtager gebyr for betalingstransaktioner i fysisk handel, hvor der

ordninger tilknyttet det enkelte betalingsmiddel, der ikke er omfattet af abonnementsordningen, jf. § 14, stk. 2.

Stk. 8. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for hvilke særlige ordninger, der vil kunne indgås aftale om i henhold til § 14, stk. 7.

2. § 17, stk. 2, ændres: »§ 14, stk. 1-6« til »§ 14, stk. 1-5«.

§ 2

I lov nr. 459 af 10. juni 2003 om ændring af lov om visse betalingsmidler foretages følgende ændringer:

§ 2 ophæves.

betales med et betalingsmiddel, der alene er magnetstribebaseret og ikke forsynet med chip og som er omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, samtidig med at brugeren anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation.

Stk. 3. Der kan ikke inden for et kalenderår ikke pålægges gebyr for de første 5000 betalingstransaktioner, der afvikles med et dankort, der er forsynet med chip. Indløser kan dog foreløbigt opkræve gebyr for de transaktioner, der er nævnt i 1. pkt., såfremt det for meget opkrævede gebyr efterfølgende tilbagebetales. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at 1. pkt. ikke finder anvendelse, f. eks. hvis betalingsmodtager er en kapitalkæde.

Stk. 4. Optræver udsteder gebyr fra bruger for brugerens anvendelse af et betalingsmiddel, skal gebyret fastsættes uafhængigt af betalingsmodtagers forhold.

Stk. 5. Betalingsmodtager kan opkræve gebyr for betalingstransaktionen hos bruger, når bruger betaler med et betalingsmiddel. Gebyrets størrelse må ikke overstige betalingsmodtagers gebyr for betalingstransaktionen til udsteder og indløser. Uanset at betalingsmodtager ikke skal betale gebyr for de første 5000 betalingstransaktioner jf. stk. 2, kan bruger dog opkræves gebyr herfor.

Stk. 6. Betalingsmodtager må ikke opkræve højere gebyr hos bruger for afviklingen af betalingstransaktionen med et betalingsmiddel end for afviklingen af en betalingstransaktion med andre betalingsmidler. Unnlader betalingsmodtager at opkræve gebyr hos bruger for afviklingen af en betalingsstransaktion med et betalingsmiddel, skal betalingsmodtager ligeledes undlade at opkræve sådanne gebyrer hos bruger for afviklingen af en betalingsstransaktion med andre betalingsmidler. Økonomi- og erhvervsministeren

kan fastsætte nærmere regler om, at bestemmelserne i 1. og 2. pkt. kun skal gælde nærmere bestemte betalingskort.

Stk. 7. Opkræver betalingsmodtager gebyr hos brugeren for anvendelse af et betalingsmiddel, skal betalingsmodtager forud for aftalens indgåelse på tydelig måde oplyse bruger om, hvilke gebyrer der opkræves.